

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a z členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: **M. T., S.**, so sídlom B. X., B., zastúpeného Mgr. P. Ď., advokátom Advokátskej kancelárie B. – Ď., S., so sídlom v B., D. C. X., proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/08/2010 z 9. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/08/2010 z 9. februára 2010 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľovi trovy konania v sume **460,25 €**, k rukám jeho právneho zástupcu, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 26. marca 2010, domáhal postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/08/2010 z 9. februára 2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods.1 až 3 a § 5 ods.1 písm. g/ zák. č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000

Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „**zák.č. 308/2000 Z.z.**“) rozhodla, že navrhovateľ **porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zák.č. 308/2000 Z.z.** (§ 32 ods.12 zák.č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009) tým, že v dňoch 21. augusta, 24. augusta, 25. augusta, 26. augusta, 27. augusta, 28. augusta, 31. augusta 2009 odvysielal **v programe R. Š. s A. a S.** informácie o bytovom dome F. S. R., ktoré naplnili **definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie** podľa ustanovenia **§ 31a ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z.** (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods.13 zák.č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009), **za čo mu uložila** podľa ust. § 64 ods.1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu - **pokutu**, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. **vo výške 10 000 €.**

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v predmetnej veci bol naplnený skutkový stav vysielania skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, nakoľko došlo ku kumulácii všetkých kritérií vyplývajúcich z definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie obsiahnutej v ustanovení § 31a ods.3 zák.č. 308/2000 Z.z., pričom zároveň skúmala aj naplnenie kritérií definície skrytej reklamy podľa § 32 ods.13 zák.č. 308/2000 Z.z., účinného v čase odvysielania predmetného programu – a to:

1. zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby, ochrannú známku, obchodné meno alebo aktivity fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť (slovná alebo obrazová informácia o tovare, službe, obchodnom mene, ochrannej známke, prípadne o činnostiach výrobcu tovarov alebo poskytovateľa služieb),
2. ak vysielateľ alebo poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie túto informáciu v rámci programu (odvysielaná v rámci programu),
3. ktorá priamo alebo nepriamo propaguje, využíva na propagačné účely (plniaca reklamný účel),
4. zámerne využíva (zámerne využitie tejto informácie na reklamný účel),
5. mohla by vzhľadom na svoju povahu uviesť verejnosť do omylu o podstate tejto informácie (čím môže byť verejnosť uvedená do omylu o podstate tejto informácie).

Ohľadne jednotlivých kritérií odporkyňa uviedla, že :

1. Uvedené informácie sa týkali bytového domu F. S. R. a vo všetkých programoch, okrem programu vysielaného 21. augusta 2009 bol explicitne spomenutý názov bytového domu. V programe vysielanom dňa 21. augusta 2009 bol bytový dom špecifikovaný cit.: „...v centre B. na rohu Š. a M.“, pričom bola uvedená priama internetová stránka tohto bytového domu [W.](#). S poukazom na túto skutočnosť, odporkyňa mala za to, že prvé kritérium skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, tak ako aj skrytej reklamy bolo naplnené vo všetkých predmetných programoch.
2. Informácie boli odvysielané v rámci programov R. Š. s A. a S. v dňoch 21. augusta, 24. augusta, 25. augusta, 26. augusta, 27. augusta, 28. augusta, 31. augusta 2009, a preto požadované kritérium bolo naplnené tak v zmysle skrytej mediálnej komerčnej komunikácie ako aj v zmysle skrytej reklamy.
3. Nakoľko v predmetných programoch boli uvedené informácie propagujúce predmetný bytový dom mala za to, že kritérium reklamného účelu bolo naplnené z hľadiska definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie ako aj z hľadiska definície skrytej reklamy.
4. Kritérium zámernosti využívania informácií na reklamné, resp. propagačné účely je jedným z pojmových znakov tak v definícii skrytej mediálnej komerčnej komunikácie ako aj v definícii skrytej reklamy. Uvedené kritérium považuje odporkyňa za naplnené v prípade, že využitie informácie na reklamný účel bolo taktiež naplnené, nakoľko prezentované informácie mali reklamný charakter a ich zaradenie do vysielania bolo pripravené redakčne dopredu. Z tohto dôvodu považovala odporkyňa za preukázateľné, že dané informácie boli využívané na reklamný účel zámerne.
5. Pri skrytej mediálnej komerčnej komunikácii ako aj pri skrytej reklame je možnosť uvedenia verejnosti do omylu o podstate tejto informácie využívané na reklamný účel. Ako vyplýva z porovnania predmetných definícií, toto kritérium je v zásade totožné pri oboch inštitútoch. Zdôraznila, že predmetný program je zábavným programom, v rámci ktorého môže recipient dôvodne očakávať rôzne druhy

informácií, propagačné informácie však očakáva v reklame alebo v iných zložkách programovej služby, ktoré plnia reklamný účel a nie v zábavnom programe. Z tohto dôvodu dospela k záveru, že vzhľadom na propagačný charakter informácií o bytovom dome mohol byť recipient uvedený do omylu o podstate tejto informácie.

Na základe uvedených skutočností odporkyňa konštatovala, že informácie o bytovom dome F. S. R. odvysielané v programe R. Š. s A. a S. v dňoch 21. augusta, 24. augusta, 25. augusta, 26. augusta, 27. augusta, 28. augusta, 31. augusta 2009 naplnili všetky kritériá definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa ustanovenia § 31a ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z., ako aj kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods.13 zák.č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14.12.2009) a navrhovateľ teda porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods.4 zák.č. 308/2000 Z.z. (§ 32 ods.12 zák.č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež vyplýva, že odporkyňa pri odôvodnení výšky uloženej sankcie vzala do úvahy najmä:

- **závažnosť správneho deliktu** spočívajúcu v propagácii uvedeného bytového domu navrhovateľom takým spôsobom, pri ktorom bol divák uvedený do omylu o podstate programom sprostredkúvanej informácie, odporkyňa pritom vzala do úvahy aj fakt, že k naplneniu správneho deliktu došlo v siedmich samostatných programoch a tiež že prezentovanie cien poskytnutých do súťaží je bežnou praxou, ktorá je v prípade prezentácie cien vo výlučne informačnom duchu v súlade s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z.z.

- **mieru zavinenia** – navrhovateľ, ktorý bol už v minulosti právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 32 ods.12 zák.č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009, mal a mohol vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z.

- **rozsah a dosah vysielania**, nakoľko ide o multiregionálneho vysielateľa.

Vzhľadom na uvedené odporkyňa uložila pokutu v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu a z tohto dôvodu považovala výšku sankcie za plne odôvodnenú.

Navrhovateľ **ako dôvod opravného prostriedku uviedol**, že vydaním napadnutého rozhodnutia došlo k porušeniu jeho práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky, najmä garancie právneho štátu a tiež práva na súdnu a inú právnu ochranu, postupom správneho

orgánu mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom, ktorý postupoval v konaní v rozpore so zákonom. Uviedol tiež, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ktoré vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

K právnemu posúdeniu veci uviedol, že **rozhodnutie odporkyne je nezákonné, v rozpore s princípmi právneho štátu a je v rozpore so zákazom retroaktivity.** Navrhovateľ zdôraznil, že odporkyňa začala konanie vo veci porušenia ustanovení zák.č. 308/2000 Z.z. pred nadobudnutím účinnosti jeho novely (15.12.2009), pričom vo veci konala a pokračovala v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy až do momentu nadobudnutia účinnosti novelizovanej právnej úpravy. Následne ho odporkyňa informovala o skutočnosti, že došlo k zmene právnej úpravy a zároveň ho vyzvala, aby sa k tejto skutočnosti, že bude postupovať podľa úpravy platnej a účinnej po 15. decembri 2009 v stanovenej lehote vyjadril. Podľa názoru navrhovateľa v zmysle článku 2 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 3 ods.1 správneho poriadku, je povinnosťou správneho orgánu postupovať v súlade so zákonom bez ohľadu na názor tretích osôb, a preto uvedenú výzvu správneho orgánu na vyjadrenie sa k postupu v konaní považoval za snahu aprobovať rozhodnutie správneho orgánu postupovať v konaní podľa novelizovaného znenia cit. zákona, a to napriek skutočnosti, že **vo veci sa začalo konať podľa znenia platného a účinného do novelizácie platnej a účinnej od 15. decembra 2009.**

Navrhovateľ vzhľadom na skutočnosť, že predmetné konanie je konaním správneho trestania, za účelom posúdenia retroaktivity v tomto konaní, poukázal na úpravu otázky retroaktivity pre trestné konanie. Retroaktivita je v prípade posudzovania trestnosti činov zakázaná v rámci článku 50 ods.6 Ústavy Slovenskej republiky, pričom pokiaľ ide o ochranu pred retroaktivitou právnych účinkov **v ostatných veciach** (podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky) je implikovaná (ochrana) v princípe právneho štátu ustanoveného článkom 1 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia cituje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I.ÚS 238/04, poukázal na skutočnosť, že v predmetnom citáte je uvedené: „Vznik právnych vzťahov existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, resp. právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych

noriam by bola nepravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany právnych vzťahov, ktoré vznikli v minulosti.....“. Následne po uvedení znenia tohto nálezu konštatoval: „Vzhľadom na absenciu prechodných ustanovení k zmenám účinným k 15. decembru 2009 odporkyňa postupovala v predmetnom správnom konaní podľa účinného znenia zákona č. 308/2000 Z.z.“. Odporkyňa následne uviedla, že napriek zmene zostali ustanovenia zákona, čo sa týka rozsahu povinností vysielateľa nezmenené. Navrhovateľ uviedol, že pokiaľ by sme striktnie postupovali podľa úpravy pre trestné konanie a aplikovali by sme ju na podmienky správneho trestania, dospeli by sme k záveru, že postup odporkyne bol v predmetnom konaní v rozpore so zákonom z dôvodu retroaktívneho použitia právnej normy a teda vydané rozhodnutie musíme považovať za nezákonné. Ak by sme považovali právny vzťah deliktuálnej zodpovednosti v správnom konaní za „ostatnú vec“ dospeli by sme k záveru, že spornou otázkou v predmetnom konaní pred správnym orgánom je popri samotnej otázke, či vôbec došlo k porušeniu právnej normy konaním vysielateľa, najmä možnosť aplikácie novelizovanej právnej úpravy na údajný správny delikt a uloženie sankcie za takýto delikt (právny vzťah deliktuálnej zodpovednosti za konanie údajne v rozpore so zákonom a právneho nároku štátu - vzneseného správnym orgánom – voči potrestanému páchatelovi údajného správneho deliktu na sankciu). Podľa názoru navrhovateľa, vzhľadom na citovaný nález ústavného súdu a s ohľadom na ustanovenia čl. 1 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky nie je možné takúto aplikáciu právnej normy na vznik právnych vzťahov pred účinnosťou tejto právnej normy pripustiť. Takáto aplikácia by bola v rozpore s princípmi právneho štátu a to najmä so zásadou právnej istoty účastníkov právnych vzťahov. Navrhovateľ uviedol, že aplikáciu právnej normy novelizovaného znenia považuje za dôsledok neexistencie prechodných ustanovení k novele zákona č. 308/2000 Z.z. účinnej od 15. decembra 2010.

Navrhovateľ poukázal na komplikovanú právnu argumentáciu odporkyne v odôvodnení napádaného rozhodnutia, ktorá je zrejším dôsledkom uvedomenia si nedostatku právnej úpravy a snahou nahradiť tento nedostatok obširnou právnou argumentáciou o retroaktivite v správnom trestaní a „podobnosti“ úpravy pred a po novelizácii. Obsah odôvodnenia sa pokúša aprobovať nielen rozličné číselné označenie jednotlivých ustanovení právneho predpisu v novom a starom znení, ale snaží sa vysporiadať s absenciou zákonnej definície konania vysielateľa v novej úprave a odlišným pojmovým aparátom novej úpravy, a to všetko bez opory v zákone. Navrhovateľ zdôraznil, že nakoľko

sa jedná o objektívny nedostatok zákona, považuje za neprípustné, aby bol vysielateľ trestaný na základe retroaktívneho použitia právnej normy, pričom takéto rozhodnutie a konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Uviedol, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z **nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže aplikovaná právna úprava nebola platná a účinná v čase údajného spáchania správneho deliktu a** jej použitie spočíva výlučne na konštrukcii trestajúceho správneho orgánu a nemá žiadnu oporu v zákone.

Uviedol tiež, že rovnakým **nedostatkom trpí výrok o udelení sankcie**, pričom v tomto smere odporkyňa nedodrжала ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia výšky sankcie podľa ustanovení zák.č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa uviedla ako kritériá závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania, kritériá ktoré nezodpovedajú v úplnosti podmienkam ani starej ani novej právnej úpravy. V prípade, ak by sme brali do úvahy odporkyňou použitú právnu úpravu, podľa ktorej správny orgán pri určení výšky sankcie posudzuje (§ 64 ods.3): závažnosť veci, spôsob trvania a následkov porušenia povinnosti, mieru zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému, správny orgán nedostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti pre posúdenie určenia výšky sankcie. V tomto smere upozornil na skutočnosť, že sa jedná o kogentné ustanovenie právneho predpisu, a preto považoval neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia za nezákonnú, pričom spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Zdôraznil, že správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určovaní výšky pokuty nemôže byť svojvôľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona. Tiež poukázal na to, že konštatovanie, že navrhovateľ je multiregionálnym vysielateľom považuje bez ďalšieho za neurčité a nezrozumiteľné, z čoho vyplýva skutočnosť, že **takto odôvodnené rozhodnutie trpí nedostatkom dôvodov a v dôsledku toho je nepreskúmateľné a nezákonné**.

Navrhovateľ záverom vzhľadom na skutkový priebeh údajného správneho deliktu upozornil, že **voči vysielateľovi rozhlasovej programovej služby F. R., v ktorej vysielaní odzneli presne identické informácie v rovnakom čase a rovnakým spôsobom, správny orgán žiadne správne konanie ani nezačal**. Z tohto dôvodu napadnuté rozhodnutie považoval aj za diskriminačné. Podľa jeho názoru, pokiaľ správny orgán vyhodnotí konanie

jedného vysielateľa ako porušenie zákona č. 308/2000 Z.z., považuje za nesprávne a neodôvodnené, aby to isté konanie iného vysielateľa ani neposúdil z hľadiska dodržiavania ustanovení tohto zákona. Takýto postup je neštandardný a majúci negatívny vplyv na snahu o prevenciu nezákonného konania vysielateľov. Vzhľadom na túto skutočnosť, existencie dvojitého prístupu k porušovaniu zák.č. 308/2000 Z.z., správna úvaha správneho orgánu pokiaľ ide o určenie výšky sankcie nie je v súlade so zákonom, ale naopak je prejavom svojvôle pri výkone právomoci správneho orgánu.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal o priznanie náhrady trov odvolacieho konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že ako príslušný správny orgán dostatočne zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zák.č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zák.č. 71/1967 Zb. a navrhovateľ nebol rozhodnutím ani postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil. Poukázala tiež na ustanovenia o mediálnej komerčnej komunikácii, nachádzajúce sa v ôsmej časti zákona č. 308/2000 Z. z., pričom definícia skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 je po vecnej stránke totožná s definíciou skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Odporkyňa zdôraznila, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa vysporiadala s jednotlivými kritériami tak definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie ako aj definície skrytej reklamy, pričom definície oboch pojmov sú po vecnej stránke totožné. Zmeny, ktoré v zákone nastali, sú výlučne formálneho charakteru a nemajú vplyv na skutočnosť, či daný komunikát naplnil kritériá skrytej reklamy resp. kritériá mediálnej komerčnej komunikácie. Podstatou zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy do minulosti je ochrana právnych vzťahov, práv a záujmov, ktoré vznikli za podmienok daných právnou normou účinnou v danom čase. V trestnom konaní je táto zásada vyjadrená zákazom trestania subjektu za trestný čin spáchaný v čase, keď takéto konanie nebolo trestné v zmysle v tom čase účinnej právnej úpravy. Program a informácie

v programe, ktoré navrhovateľ odvysielal pred novelou zákona č. 308/2000 Z. z. boli v priebehu správneho konania posudzované podľa vecne zhodných kritérií. Vysielanie daných informácií v predmetnom programe, za daných okolností bolo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 308/2000 Z. z. tak pred novelou, ako aj po jej účinnosti. Skutočnosť, že sa definícia skrytej reklamy zmenila po formálnej stránke a že sa rozšírila aj na iné formy prenosu nič nemení na fakte, že odvysielanie informácií daného charakteru daným spôsobom v predmetnom programe je stále v rozpore s rovnakou povinnosťou zákona č. 308/2000 Z. z., hoci bol názov tejto povinnosti zmenený. Z tohto dôvodu v danom prípade nejde o nedovolené retroaktívne pôsobenie právnej normy, nakoľko použitím novej právnej úpravy pri vydaní rozhodnutia správnym orgánom v žiadnom ohľade nezhoršila alebo neporušila práva navrhovateľa. Čo sa týka výšky uloženej pokuty, odporkyňa uviedla, že navrhovateľom namietané záverečné uvedenie daných kritérií je len zhrnutím argumentov, resp. doplnením argumentov, ktorými sa pri určení výšky pokuty riadila, pričom s viacerými kritériami sa obsiahnejšie vysporiadala v iných častiach odôvodnenia rozhodnutia. Tiež námietku navrhovateľa ohľadne nesankcionovania vysielateľa rozhlasovej programovej služby, F. R., považovala odporkyňa za zjavne irelevantnú, pretože u uvedeného vysielateľa neodznili identické informácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej v texte rozhodnutia len „najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný (§ 246 ods.2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods.5 zák.č. 308/2000 Z.z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľa obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 O.s.p.) dospel k záveru, že podané odvolanie je opodstatnené.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods.4 zák.č. 308/2000 Z.z. (§ 32 ods.12 zák.č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009) tým, že v dňoch 21. augusta, 24. augusta, 25. augusta, 26. augusta, 27. augusta, 28. augusta, 31. augusta 2009 odvysielal v programe R. Š. s A. a S. informácie o bytovom dome F. S. R., ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa ustanovenia § 31a ods. 3 zák.č. 308/2000 Z.z. (definícia skrytej reklamy podľa § 32 ods.13 zák.č. 308/2000 Z.z., účinného do 14.12.2009), za čo mu uložila podľa ust. § 64 ods.1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. a/ zák.č. 308/2000 Z.z. vo výške 10 000 €.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu odporkyne je zrejmé, že v prejednávanej veci skutkový stav sporný nebol. Navrhovateľ v správnom konaní ani v konaní pred súdom nepoprel odvysielanie horeuvedených príspevkov, ani ich obsah a znenie.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného, v prejednanom prípade bola predovšetkým spornou otázkou, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, teda či bolo potrebné aplikovať zákon č. 308/2000 Z. z. účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 Z.z. účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti).

Zákonom č. 498/2009 Z. z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z.z., pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku.

Aj keď táto generálna úprava spôsobu aplikácie zákona č. 308/2000 Z. z. účinného od 15. decembra 2009 v jeho prechodných ustanoveniach chýba, pravidlá postupu v takomto prípade sú jednoznačne dané v právnej teórii, a tiež sú vymedzené aj platnými ústavnými princípmi.

Všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu, resp. zrušení právneho predpisu a nahradení ho novým právnym predpisom určuje, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu, sa v čase platnosti a účinnosti neskoršieho právneho predpisu naďalej spravujú právnym predpisom, za účinnosti ktorého vznikli, ak neskorší právny predpis neustanovuje inak.

V danom prípade bola navrhovateľovi uložená sankcia formou peňažnej pokuty. Jedná sa teda o formu správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými v trestnom práve. V prejednávanej veci je preto nevyhnutné uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Z uvedeného vyplýva, že odporkyňa mala o uložení sankcie rozhodnúť podľa zákona platného a účinného v čase porušenia zákonnej povinnosti navrhovateľom, teda podľa zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14. decembra 2009. Neskorší zákon mohla použiť len, ak by to bolo pre navrhovateľa priaznivejšie. Takýto dôvod aplikovania neskoršej právnej normy však z napadnutého rozhodnutia nevyplýva.

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie z druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne

orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch súd nie je viazaný.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie č. RP/08/2010 z 9. februára 2010 bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľovi ukladá sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15. decembra 2009, a teda nebolo účinné v čase porušenia povinnosti.

Čo sa týka námietky navrhovateľa ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne v časti týkajúcej sa uloženej pokuty, odvolací súd konštatuje, že táto námietka je tiež v plnom rozsahu opodstatnená. Inštitút správneho uváženia totiž pri svojej realizácii - s ohľadom na jeho možnú preskúmateľnosť v správnom súdnictve, ale aj s ohľadom na jeho zrozumiteľnosť účastníkom konania - vyžaduje odôvodnenie výšky pokuty z hľadiska všetkých zákonných kritérií.

Z dôvodu, že predmet konania v posudzovanej veci, resp. v správnom súdnictve vôbec, je daný výrokom napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, najvyšší súd odvoláciu námietku navrhovateľa - že voči vysielateľovi rozhlasovej programovej služby F. R., v ktorej vysielaní odzneli presne identické informácie v rovnakom čase a rovnakým spôsobom, správny orgán žiadne správne konanie ani nezačal - považoval za bezpredmetnú.

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených odvolacích dôvodov bolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude úlohou odporkyne odstrániť vytýkané nedostatky, s tým, že odporkyňa je povinná svoje rozhodnutie podrobne odôvodniť, vrátane odôvodnenia výšky sankcie.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. Úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 460,25 €, ktorá pozostáva z odmeny advokáta za tri úkony právnej služby: za prevzatie a prípravu zastúpenia zo dňa 24. marca 2010, za písomné podanie na súd - opravný prostriedok zo dňa 24. marca 2010, podaný na súd dňa 26. marca 2010, t.j. $2 \times 120,17 \text{ €} + 19\% \text{ DPH} = 286 \text{ €}$ a za účasť na pojednávaní pred súdom 10. marca 2011, t.j. $1 \times 123,50 \text{ €} + 20\% \text{ DPH} = 148,20 \text{ €}$ (§ 14 ods.1 písm. a/, b/ a c/ vo výške podľa § 11 ods.4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) a režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) $2 \times$ vo výške $7,21 \text{ €} + 19\% \text{ DPH} = 17,16 \text{ €}$ a $1 \times$ režijný paušál vo výške $7,41 \text{ €} + 20\% \text{ DPH} = 8,89 \text{ €}$, celkom $286 + 148,20 + 17,16 + 8,89 = 460,25 \text{ €}$.

Povinnosť platiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok navrhovateľovi nevznikla, keďže bol v konaní úspešný (§ 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov), a preto mu súd v tejto časti požadovanú náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská